

Bianca Pitzorno

TINIÁLOM

NYÁRI
KÜLÖNKIADÁS

KIRÁLY
KÖNYVEK

Bianca Pitzorno

Tiniálom

Nyári különkiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

Lalli Mereunak és Marisa Careddunak, akik tizenhárom éves korom óta és örökké barátnőim; Nicolettának és Valentinának, a szereplők nagybecsű ihletőinek, felbecsülhetetlen értékű tanácsadóimnak, akik éppen tizenhárom évesek voltak, amikor ezt a könyvet írtam.

Első rész

A HÁROM ELVÁLASZTHATATLAN BARÁTNŐ

ELSŐ FEJEZET

Virágos rét, a magasra nőtt füvet ringatja a szél. Pipacs, búzavirág és különféle kalászosok, ibolyafélék – Elvira nem látja őket rendesen. Jobbra magas tölgy, árnyékában birkanyáj. A már hanyatló, de még mindig erősen tűző nap élesen kirajzolja a mélyzöld lombkorona néhány falevelét.

A mezőn egy tizenkét-tizenhárom éves, mezítlábas kislány ül, ruhája poros és rongyos, borzas szőke haját két fonatban összefogta, mindezek ellenére felettébb bájos, mohón eszik, egészen a szájához emeli az érdes fatálat. Kis ujjaival gyorsan mozgatja a kanalat. Homlokát összeráncolja, egész lényével az ételre összpontosít.

Mezei zajok, láthatatlan madarak csicsergése, távoli harangszó, birkák bégetése...

Ekkor balról egy fekete ló közeledik vágózva, hátán gazdagságról árulkodó öltözékben lovasa: nagy muskétás kalapján tollcsomó libeg a szélben, mögötte csaholó vadaskutyafalka lohol. A lovas nem látja a magas fűben ülő lányt. Vagy talán látja, csak éppen nem tartja elegendő oknak arra, hogy egy kissé kitérjen.

Már mellé is ért. A ló felágaskodik. A kislány rémült tekintettel mered a felette kapálódzó lábakra, rajta a patkóra, feljebb, a magasban pedig a vadállat pofájára, habzó orrlyukára, amely letről nézve igen torznak mutatkozik. Rémülten felkiált, majd oldalra ugrik. A fatál kiesik a kezéből. A leves szétfolyik a fűben.

A lovas megrántja a gyepiót, megpattintja az ostorát.

– Mit csinálsz, taknyos? Azt akarod, hogy lesántuljon a lovam? Takarodj az utamból! El innen! Hordd el magad!

Az ostor süvítve lecsap, a lányka egyik vállát éri, elszakítja a ruháját is, meztelen bőrén vörös csíkot hagy. A kislány összeszorítja a fogát. Szenved, de egyetlen hangot sem hallat.

A lovas és a vizslafalka már távol, a domb lábánál jár, oldalában egy kastély romjai sejlenek fel. A lány feláll, fájdalmas arkifejezéssel sajgó vállát dörzsöli. A lovas után néz. Mélykék szeme gyűlölettől csillog.

– Ezt még megfizeted! – dohogja. – De még hogy megfizeted! Vagy ne hívjanak Violante di Merignac-nak!

Majd a fűbe hajol, ahová a fatál tartalma ömlött. Megpróbálja a leves maradékát kezével összegyűjteni, és mohón szájához emeli. Éhes, egy falat sem veszhet kárba.

Halk kiáltást hoz felé a szél:

– Violanteee! Violanteee!

Fékezés zaja. Két visszafogott dudálás. Egy ajtó csapódása. Gyerekhangok.

„Megérkeztek” – gondolta Elvira Lulli, Golino özvegye. Sajnálkozó pillantást vetett a képernyőre, amelyen a hívásra

a kislány éppen felkapta a fejét, és kezét elcsépelte, de bájos mozdulattal kagylóként a füléhez emelte. „Muszáj lesz végre videót vennünk.”

Sóhajtott egy nagyot, a távirányítót a tévé elé tartotta, és kikapcsolta a készüléket, de mielőtt kiment volna ajtót nyitni, feltett egy kanna vizet a főzőlapra.

„Most is biztosan szükség lesz egy jó erős teára.”

MÁSODIK FEJEZET

– Na látod, most sem haltál bele – mondta az apja, miközben Barbara imbolyogva kikászálódott az autóból, majd megtörten a ház lépcsőjére rogyott.

– Meg kellene csókolnod az anyaföldet, amelyre a lábadat teszed: úgy, mint a pápa vagy Kolumbusz Kristóf – gúnyolódott Davide, miközben olyan frissen pattant ki az autóból, akár egy rózsabimbó, és már rohant is befelé, hogy a nagyapját megölelje. Barbara – szokásától eltérően – sem szóval, sem tettel nem válaszolt unokatestvére gúnyolódására. Nagyon sápadt volt, meg sem mukkant, összpontosított, szemét lehunyta, fejét megadón a falnak támasztotta, mozdulatlanra dermedt, mert a legapróbb rándulás is kiválthatja a rohamot, amely az út utolsó szakaszán csodával határos módon elmaradt.

Minden alkalommal így történt. A falu mindössze huszonhárom kilométerre feküdt Alaria városától, mégis majd két óráig tartott idejutni, mert a völgy bejáratánál az út olyan meredeken kezdett a hegyoldalra felkapaszkodni, és olyan szűk szerpentinek vezettek a településre, hogy a kocsik is

szinte csak lépésben tudtak haladni. De még ez a sebesség is túl nagynak tűnt az olyan emberek számára, mint Barbara, aki minden autóúttól szenvedett.

Már a második kanyarnál úgy érezte, mintha belsejét satuval szorongatnák, kínlódott, gyomra le s föl ugrált. Tenyere jéghideggé vált, de a közepéből mégis izzadság csurgott, teste égett és lüktetett, szájába keserű nyál gyűlt, homlokát mintha vasgyűrűvel préselnék össze.

– Állj meg, apa! Állj meg! Rosszul vagyok. Jaj, meghalok!

– Légy erős – válaszolta az apja –, tarts ki! Nemsokára ott vagyunk.

De mindketten tudták, hogy ez a kín csupán a kezdet. Háromszáztizenhét kanyar huszonhárom kilométeren. Fent a faluban büszkén emlegették ezt a számot, és egyik alkalommal Davide azzal szórakozott, hogy megszámlálta őket, hogy leellenőrizze, vajon igaz-e a legendás szám.

Amikor Barbarának a kanyarokon végig kellett kígyóznia, gyűlölte őket, de aztán egy nap pihenés és böjtölés után, amikor a hányingere már elmúlt, ő is csatlakozott a falubeliekhez, és elismerte, hogy ha Dorgo tényleg az, ami – vagyis maga a Földi Paradicsom, mint ahogy barátnője, Valentina édesanyja meggyőződéssel állította –, akkor azt nagy részben éppen ennek az egyetlen, igen kényelmetlen idevezető útnak köszönheti, amely elrettenti a kényelmet kedvelő turistákat.

– És képzeld el, hogy egykor még aszfaltozott út sem volt! – mesélte Barbara nagyapja, aki Dorgóban született, és itt is élte le egész életét. – Amikor még az apám gyerek volt,

az út helyett egy kis ösvény vezetett fel ide, amelyen csak gyalog vagy számárháton lehetett közlekedni.

– De hát akkor még nem is léteztek autók – jegyezte meg Davide, akinek igencsak egyéni elképzelése volt az időről, és azt gondolta, hogy az ükapja többé-kevésbé még barlanglakó volt.

– Hát létezni éppen léteztek, csak kevés volt belőlük. A gazdagok hintóval jártak, ha az út engedte. De ide fel soha senki nem jött hintóval, még maga Napóleon sem.

A két unokatestvér nem tudta eldönteni, hogy ez csupán olyan nagyapás mondás volt, vagy pedig Napóleon tényleg megfordult Dorgóban, Milánóból jövet vagy menet.

Mindenesetre a falu legszebb házait éppen azokban a távoli időkben építették, a tizennyolcadik század elején, az építési anyagot számárháton hordták fel a síkságról. Szürke kőből épült parasztházak sorakoztak hosszú, délre néző fabalkonnal, illetve mészkőből és téglából épült úri házak faragott kapuval, kovácsoltvas erkéllyel és tenyérszerű árnyékos kerttel – ez utóbbiakat olyan kivándorlók építették, akik Franciaországban a selyemkereskedelemmel megcsinálták a szerencséjüket, majd visszatértek ide, hogy öreg napjaikat és földijeik irigységét kiélvezzék.

Egyikük adománya a tizennyolcadik század végéről származó szép barokk templom: a völgy fölé hajolt kis lépcsőzetes terével, amelyet minden oldalról szürke kőkorlát védett – kislányként Barbara és Valentina a mise után szeretett rajta egyensúlyozni, amivel rémületbe kergették anyjukat.

A kivándorlók utolsó generációjából viszont már senkinek nem volt szerencséje, és – talán éppen ezért – aki egyszer messzi földre indult, nem is tért vissza. A falu szép lassan elnéptelenedett. Csak az öregek maradtak, közel harminc, egymással igen közeli rokonságban álló család. A fiatalok – egy-két nagyon ritka kivételtől eltekintve – Alariában dolgoztak és éltek.

A lakatlan házakat viszont nem hagyták sorsukra, szokássá vált, hogy tulajdonosaik minden évben visszatértek, hogy a nyarat Dorgóban töltsék. A falu egyszerű kis vakációt kínált, nyoma sem volt a divatos nyaralóhelyek csábításainak.

Mivel a falut nagyon meredek hegyoldalba építették, nem voltak nagy mezők, sem pedig sípályák télire, de még csak tenispályák sem. A környező erdők „sétányai” birkáknak való meredek ösvények voltak. Nem volt itt se szálloda, se uszoda. Hogy a Tron folyó jeges vizében valaki megmártózzon, valóságos túlélő túrát kellett szervezni – amelyet általában Valentina édesanyja vezetett –, mert sziklás szakadékokban kellett leereszkedni, és bokrokba kapaszkodni, nehogy az ember hirtelen lebukfencezzen a völgybe.

Nem volt egyetlen fagylatelőző – legalábbis amelyik kiérdemelte volna ezt a nevet –, sem pedig diszkó, hogy a mozi-ról ne is beszéljünk. Még a tévét is nehezen lehetett fogni, mert a falut körülölelő hegyek akadályozták a legközelebbi erősítőállomás hullámain.

– A béke oázisa! – sóhajtott fel üdvözülten Lilietta Pancaldi kisasszony, aki latint és görögöt tanított az alariai

gimnáziumban, és testileg-lelkileg kimerült a tanítványok zajongásától, a hangosan bőgetett hordozható sztereóberendezésektől, a motorbiciklik és kismotorok zúgásától.

Dorgo meredek utcái elbátortalanították az egyébként motorral és kismotorral száguldozókat, mint ahogy egykor a hintós urakat is, és hallgatólagos megegyezéssel a rádió és hasonlók csak bent a házakban, és ott is csak nagyon halkán szóltak.

Az első napokban a fiatalabb falulakókat ez a nagy csend kényelmetlen érzéssel töltötte el. Egy hét elteltével viszont mindegyikük alkalmazkodott a „hely szelleméhez”, már pusztán azért is, mert ide senkit sem hoztak akarata ellenére.

– Már csak az hiányozna nekünk – egy lógó orrú kölök, hogy elrontsa nekünk az egész vakációt! – mondogatták bölcsen a felnőttek, így ha valamelyik sarjuknak nem tetszett a falu túlzott nyugalma, gondoskodtak róla, hogy a nyarat máshol töltsse.

Claudio, Barbara bátyja például kisfiúként szívesen ment a család apai ágának szülőfalujába. Aztán ahogy nőni kezdett, egyre inkább unatkozott. Így már jó néhány éve – pontosan azóta, hogy a szülei elváltak – a nyarat a tengernél töltötte egyik barátjuk családjával, habár ez lett volna „az apával töltött két hónap”, a bíró határozata szerint.

– De ha egyszer nem egyezik meg az ízlésünk, nem kényseríthetem – mondogatta az édesapjuk némi szomorúsággal a hangjában. – Majd télen gyakrabban találkozunk.

Barbara szenvedett, amikor ezt hallotta, mert tudta, hogy ez olyasvalami, amit a nagyok „kegyes hazugságnak” hívnak.

Lent a városban Claudiót úgy lekötötte az iskola, a sport, a barátok, hogy az apja számára alig maradt egy óracsúja a vasárnapi ebédnél. Barbara sejtette, hogy a bátyja minden lehetséges kifogást kitalál, csak hogy ne kelljen az apját meglátogatnia. Az elején ő is így viselkedett: mérges volt rá, mert elment otthonról, és lélekben az anyja mellé állt, mert kettőjük közül – úgy tűnt – őt törte meg inkább a válás.

Ahogy telt az idő, rádöbbsent, hogy ez a viselkedés sehová sem vezet, és amint a fájdalom csitulni kezdett, elegendő volt édesanyjának egy-egy szomorú pillantása, hogy a seb ismét felszakadjon.

Barbara nem tudta, miért veszekedtek a szülei. Senki sem ült le vele beszélgetni a váláskor, de később sem osztotta meg vele senki, pontosan hogyan is állnak a dolgok. És különben is, a nagyok intézzék csak el egymás között a maguk ügyeit.

Az az igazság, hogy erre nem egyedül döbbsent rá. Valentina ültette a fülébe a bogarat, csak azért is beszélt neki, kardoskodott, mosta a fejét, amikor rosszkedvűnek látta. Valentina rokonszenvesnek találta Barbara apját.

– Azért nem egyedül ő a hibás – makacskodott. – Ha veletek nem is beszél erről, az csak azért van, hogy ne ránkasson bele benneteket a kettőjük vitájába.

Így aztán egy nap, amikor édesanyja megint elkezdte szidni:

– Az a gazember! Tönkretette az életemet. Ha tudnátok, mit tett velem, amikor... – Barbara minden bátorságát összegyűjtötte, és elszántan így szólt:

– Biztosan mindenben igazad van, de én többé semmi rosszat nem akarok hallani apáról. Hát nem látod, mennyi szenvedést okozol nekem, amikor így beszélsz?

Az anyja hevesen vágott vissza:

– És én?... – de aztán elhallgatott, és furcsán nézett a lányára. De ettől a pillanattól kezdve nem tért vissza többé a témára.

Az édesapja mit sem tudott erről a jelenetről. De a viszonya Barbarával lassacskán javulni kezdett. Már csak azért is, mert a lány anyja két év sírdogálás után új vőlegényre lelt, és már újabb házasságáról beszélt. Az édesapja viszont továbbra is egyedül volt, és Barbara időnként szívesen gondolt arra, hogy ő az egyetlen nő az életében.

Ezért soha, még legrosszabb pillanataiban sem ötlött fel benne a gondolat, hogy lemondjon a dorgói nyaralásról nagyapja házában. Már csak azért sem, mert minden nyáron ott volt kebelbarátnője, Valentina, és Vittoria is, akit szintén kebelbarátnőjének tekintett, ha egy hajszállal tán kevésbé is, mint Valentinát.

HARMADIK FEJEZET

Az utazás kinszenvedései után Dorgóban az első napon Barbara minden áldott évben nagy vaságyában fekvé fogadta barátai és rokonai hódolatát, akár egy királynő. Ez alkalomra fehér, csipkés hálóinget húzott, amely egykor nagyanyjáé volt (és amelyben soha nem aludt, csupán a gratulációkat fogadta minden egyes hősies „szülése” után). Éppen ő, aki lent Alariában, de dorgói vakációja hátralévő részében sem aludt soha másban, mint pizsamában!

– Bezzeg ha anyád itt lenne, nem engedné, hogy így komédiázz! – jegyezte meg Elvira néni kesernyésen, miközben forró citromos teát hozott a „betegnek”, mondván, hogy az majd biztosan helyre teszi a gyomrát. Elvira néni a nagyapa testvére volt, és amikor megözvegyült, átköltözött hozzá. „Így legalább van társaságunk, nekünk, két özvegynek! Meg aztán rendben is tartom a házát ennek a szegény embernek!” A nagyapa azonban nem mutatkozott túlzottan lelkesnek testvére társaságától, aki így kénytelen volt magát a tévével kárpótolni, amely egyetlen beszélgetőtársa lett a hosszú téli estéken.

– És ha belegondolunk, hogy csak pontokat, remegő csíkokat meg homokot lát! – fűzte hozzá Davide. De az ember természetesen mindenhez hozzászokik, és Elvira úgy áradzott az egyetlen hősies csatorna műsorairól – amelyeknek egyedülként sikerült a hegyeket legyőzniük, és a faluba eljutniuk –, mintha a lehető legtökéletesebben látná őket.

Amennyire szerette a romantikus történeteket a kis képernyőn, épp annyira az idegeire ment az, amit ő „a feltűnést kedvelő Barbara színpadias viselkedésének” nevezett, mert hiszen nem akar ezzel mást, mint magára vonni a figyelmet – mit sem számít, hogy milyen eszközökkel.

– Amióta világ a világ, mindannyiunknak ezt az utat kellett megtenni Dorgóba jövet! – mondogatta. – És még ha néha meg is szenvedjük egy kicsit, amint megérkezünk, rögtön nekilátunk a munkának. Úgyhogy ne mesélj itt nekem!

– De hát Elvira néni, esküszöm, hogy nem tudok a lábamon megállni – védekezett Barbara. – Látni akarod? Igazán látni akarod, hogyan imbolygok? – Ha ilyenkor kettesben voltak, lábát kidugta az ágyból, megkísérelt néhány bizonytalan lépést, majd a legközelebbi székre rogyott. – Na látod? Forog velem a világ. Még mindig úgy érzem, mintha a kocsiban ülnék. – És hogy a kép teljes legyen, úgy tett, mintha hánynia kellene.

– Te jó ég, mese, mese, mese! – füstölgött a néni. – Uzszyi, vissza az ágyba, te kis nyavalyás! De ha ennyire rosszul vagy, miért nem maradsz meg szép csendben egyedül a sötétben, és próbálsz meg aludni?

Barbara nem válaszolt. Párnáira hanyatlott, de azért óvatosan, nehogy a haja rendetlenül terüljön szét a feje körül.

– Ha Davide jönne azokkal az égetnivaló barátaival, nehogy beengedd őket – kérte.

– Hát persze, Davidét ne. És mást? Mást be szabad engednem?

– Az attól függ – válaszolta Barbara, mert nem akart rossz színben feltűnni.

– Szeretném én azért a homlokát megnézni, hogy tényleg rosszul van-e vagy csak színjáték az egész – dohogott Elvira néni, miközben a teás tálcát visszavitte a konyhába, és morcosan a mosogatóra tette.

– Ugyan, hagyj már békén! Ő maga sem tudja, te honnan tudnád akkor – válaszolt neki a nagypapa. – No meg aztán, ha túloz is egy kicsit, akkor mi van?

Ő szerette, hogy legalább egy napig kedvére kényeztetheti a kis beteget, mielőtt ágyából kipattan, és barátnőivel tovaillan a birkák ösvényein.

Lábujjhegyen lépett be a félhomályban úszó szobába, majd az ágy mellé húzott egy széket.

– Szeretnéd, hogy bedörzsöljem a homlokodat egy kis kölnivízzel?

Nem sokkal később megérkezett Giuseppina, a nyugdíjas postáskisasszony, aki a kesze-kusza házasságok révén távoli rokon volt.

– Jaj, szegénykém! Nagyon szerethetsz itt lenni, ha minden évben megteszed ezt az átkozott utat! – Giuseppina

a maga részéről már közel kilenc éve nem járt Alariában.
– És mi hír járja odalent?

Barbara mesélni kezdte a legfrissebb alariai pletykákat, gondosan kiválogatta azokat, amelyek a dorgói születésűekre vonatkoztak, cserébe pedig az egykori postáskisaszszony könnyű kézzel, hosszasan fésülgette a haját.

– Kész a fürdővíz! – kiabált apja a felső emeletről. – Tettem bele levendulavirágot.

Barbara majd fél órát fürdőzött ernyedten a kádban, majd fürdőköpenyében visszádólt az ágyba. Hasra feküdt.

– Vakarászd meg egy kicsit a hátam, apa! Igen, ott, ott, jaj de jó! Most itt, itt meg itt...

– Nézzenek oda! Mint egy keleti kényúr! Hogy nem szégyelli magát! – dűnnyögte Elvira néni.

– Akarod mondani, kurtizán, egy Kleopátra, egy Messalina! – javította ki nagyapa, jól tudván, hogyan lehet testvére szemérmes felháborodását kiváltani.

Elvira valóban nagy szemet meresztett rá, majd azt sziszegte:

– Nem hallgatsz el! Hogy mondhatsz ilyet egy kislány előtt?!

Majd ismét Barbarához fordult:

– Nem gondolod, hogy nagy vagy már ehhez a túlzott kényeztetéshez?

A felnőttek mindig ilyenek. Ami téged érdekel, ahhoz még túl kicsi vagy, amit élvezel, ahhoz meg nem vagy már gyerek... Szerencsére Elvirának nem sok szava volt ebben a házban. Nagyapa és apa pedig egyetértettek abban, hogy

Barbara, de Davide és Claudio is, ha éppen itt volt, sohasem túl kicsik ahhoz, amihez éppen kedvük szotytyan. Vittoriáéknál már nem éppen ez volt a helyzet... De Barbara erre még gondolni sem szeretett, annyira feldühítette.

Aztán mások is jöttek még a faluból, hogy megnézzék, mennyit nőtt egy év alatt ez a szegény kislány, aki kénytelen volt apja és anyja között őrlődni. Kezet ráztak az apjával, de mivel jelenlététől zavarban voltak, nem mertek az anyja felől érdeklődni, akit szintén nagyon jól ismertek, a válásukig ugyanis minden nyarat Dorgóban töltötte. Tiszteletükre Barbara visszabújt a hálóingbe, és kényelmesen, de azért színpadiasan elhelyezkedett a párnáin, csipkéi között.

– Nézzenek oda, milyen álnokul adja itt a szegény árvát! – morgott méltatlankodva Elvira néni.

Barbara viszont ugyanilyen elhagyatottsággal fogadta estefelé Vittoriát és Valentinát, akik általában néhány nappal korábban szoktak Dorgóba feljönni.

Akárcsak a nagyapa, ők is lábujjhegyen közlekedtek, és suttogtak. Beszámoltak a falubeli újdonságokról.

– Képzeld, Dariónak, Liliana bátyjának télen kiserkent a bajsza. És nem akarja leborotvtálni. Ha látnád, milyen vicces!

– Lisetta bárjában két új fagyí is van most: kókuszos és pisztáciás.

– Gyorsan meggyógyulsz, meglátod. Holnap már a legezőkre kirándulunk.

– Viszünk sátrat, és ott alszunk.

– Vasárnap pedig a folyóhoz megyünk.

– Szeretnéd, hogy felolvassunk neked valamit, amíg elalszol?

Valentina előhúzott egy képes újságot, lapozni kezdte, valami érdekes cikk után kutatva.

– Ezt hallgassátok! A legfrissebb felmérések szerint az egygyerekes családmódel a legelterjedtebb. Szépen haladunk az egykék társadalma felé. Félelmetes.

– Miért félelmetes? – kérdezte Barbara, és kíváncsian felemelkedett párnáiról. – Tán nem jó dolog, ha az embernek nem kell a szülein mással osztozkodnia?

– De gondolj csak bele! – melegegett bele Valentina. – Gondolj bele, milyen egyedül lesznek ezek a gyerekek. És most hagyjuk a testvéreket: nem is lenne olyan túl nagy veszteség. De tisztában vagy vele, hogy elég mindössze két egykegeneráció, hogy ne legyen több nagynéni, nagybácsi, unokatestvér? Egyetlen rokon sem. Egyetlenegy sem.

– Ó! – nevetgélt Vittoria hamiskásan, ahogy saját hatalmas és kiállhatatlan nemzetségére gondolt. – Mit meg nem adnék érte, ha egyke lehetnék!

– Na és a többiekkel mi lesz? Ki akarod irtani a szegényeket? Megölni mindahányat? Igazi vérfürdő lenne, tömegmészárlás, ahogy Pancaldi kisasszony mondaná.

– Nem, dehogy! Csak azt szeretném, ha soha nem is születtek volna meg, ha nem léteznének.

– De önző kis alak vagy te! Gondolod, hogy ők örülnének ennek?

– Már meg ne haragudj, de ha nem léteznének, nem éreznének sem fájdalmat, sem örömet.

– Ki tudja? Én például nagyon szenvednék, ha nem lennék...

– És mégis hogy csinálnád, hogy szenvedsz? Nem léteznél és kész.

– Ami azt illeti...

A beszélgetés ebben a hangnemben folytatódott a végtelenségig, mígnem Vittoria egyik kisöccse be nem toppant, hogy vacsorához hívja.

– Húspogácsa van sült krumplival.

Vittoriának összefutott a nyál a szájában, és felállt.

– Nézd, ha nem léteznél, le kellene mondanod a sült krumplidról! – kiáltotta utána Valentina. Amint ételről esett szó, Barbara undorodó arckifejezést öltött.

– Menj te is vacsorázni, Vale! Holnap találkozunk.

– De ne feledd, hogy mennünk kell a legelőkre. Nehogy délig aludj nekem!

– Jól van, jól van. Jó éjszakát! Jaj, figyelj csak, kifele menet kapsold le a lámpát!

Barbara a sötétben úgy érezte, teste egyre jobban elnehezül, és egyre inkább belesüpped az ágyba. Távolról, a falakon és a csukott ajtókon túlról a tévé zúgása hallatszott, Elvira egyetlen társaságáé, mert apja és nagypapa leugrott Lisetta bárjába, barátaikkal eszmecseréztek. Barbara hagyta, hogy a fáradság – mint valami gyengéd vízfolyás – elárassza. A feje körüli szorítás lassacskán engedett, helyére mintha puha vatta került volna, amely

gondolatait kellemesen elhomályosította. A kanyargó autó mozgása, amely egészen eddig a mélybe taszította, lassulni kezdett, és egy bölcső ringatásává finomodott. Az álom közelgett.

Holnap reggel ebből az ágyból egy újjászületett Barbara fog felkelni, készen arra, hogy egy új nyár elé nézzen.

NEGYEDIK FEJEZET

Reggel kilenc óra. A hálószoba sötét, hűvös, csendes. Barbara még alszik. Mély álom ereszkedik rá – akár egy hal a fekete, tengeri szakadék homokos fenekén. Élénk hajnali álmoképek úszkálnak körülötte. És ekkor valami behatol az álmok sötét vizébe, egy halvány zenefoszlány, egy csengő-bongó horog, amely lassan felhúzza a víz felszínére. Hegedűakkordok!

Barbara fuldokolva felemelkedik, hirtelen felül az ágyban, lehajítja magáról a takarót, az ablakhoz rohan. A zene a szemben álló házból szűrődik ki. Pancaldi kisasszony tehát idén is kiadta házának első emeletét a németeknek.

Barbara elégedetten, kipihenten felsóhajt. Dorgóban mindig minden változatlan. És minden változatlanul szép, mondaná Valentina. Tényleg, Valentina! A legelő, a kirándulás: még be is kell csomagolni a hátizsákba, muszáj sietni!

Egy szempillantás alatt felöltözött. Dorgóban nem nagyon kellett megválogatni, mit vegyen fel az ember. A kirándulóruha majdhogynem egyenruhaszámba ment. Vászonsapka

a nap ellen, törülköző, egy váltás fehérnemű a hátizsák alján. Aztán ing, pulóver, széldzseki, bársonynadrág, gyapjúzokni, vastag cipő. Claudio tizenhárom éves korából való volt minden, mert a saját tavalyi ruháiba Barbara már nem fért bele. Hátizsákját a bejárati ajtó mellé tette, és a konyhába lépett. Már megéhezett az érkezést követő szertartásos koplalás után.

– Szép jó reggelt mindenkinek! – köszönt. – Reggelit!

Elvira néni felelet helyett valamiféle dörmögést hallatott, és a kezével intett, hogy menjen csak, szolgálja ki magát. A régi takarékos kályhán már minden elő volt készítve, csupán a tüzet kellett begyújtani. Carlina, egy falusi asszony, aki nyaranként segített a háztartásban, éppen vasalt. Ő sem méltatta Barbarát figyelemre. Gépiesen vasalta a benedvesített ruhadarabokat, tekintete – akárcsak Elvira nénié – a tévére tapadt, és feszülten fülelt a párbeszédre, mert az – Dorgo íratlan törvényeinek értelmében – szerencsére nagyon halkán folyt, elfojtott hangon, habár a szereplők éppen igen hevesen társalogtak.

„Már kora reggel is!” – gondolta Barbara elképedve. – „Ugyan mi lehet ennyire érdekes?”

Nekiállt tejet melegíteni, miközben a varázsdobozt nézte, amely ilyen bűvös hatalommal bírt, és minden figyelmet magára irányított.

A képernyőn egy ló vágtat valamiféle kastély romjai felé – patkódobogás a sziklán, a zene drámai crescendo –, a lovas ruhái színesen libbennek a szélben. Új jelenet. Premier plánban egy szőke kislány, haja lobog a szélben,

szeme könnyben úszik, fogát összeszorítja, arcán elhatározás érlelődik. A kamera hátrál, félalakos felvétel. Szakadt, mélykék, aranypaszományos ruhát visel, amely rongyos és piszkos, az egyik válla teljesen elszakadt, foszlánya mellkasát csapdossa, ahogy vágat. Két kezét, amely őrjöngve szorítja a gyeplőt, koszréteg borítja. Haja festőien rendezetlen. De a szeme hihetetlenül szép, kék és fénylő, bőre finom, aranybarna, egyetlen pattanás sincs rajta, szemöldöke vékony, tökéletesen fésült, foga vakító fehér és szabályos.

„Hogy az ördögbe lehet ilyen szép?” – morfondírozott Barbara, ahogy összehasonlította saját magával, amint ma reggel undorral fürkészte arcát a tükörben, mielőtt megmosakodott volna. A szép amazon annyi idős lehet, mint ő. Talán valamivel fiatalabb is.

A kislány a kastély felé néz, türelmetlenül megrázza a gyeplőt és így szól:

– Kitartás, Ombromanto! Már nincs sok hátra! Mindjárt otthon vagyunk!

– Ki ez? – kérdezte Barbara, miközben poharába öntötte a tejet.

– Violante – válaszolta Elvira néni, de szemét le nem vette a képernyőről.

– Ombromanto pedig a lova. Kiskora óta az övé – tette hozzá Carlina, és összehajtott egy párnahuzatot.

A képernyőn már a felirat megy, mialatt a távolban Ombromanto a kastély romos boltozata alá ér.

– Mi ez? – kérdezte Barbara.

– *Az árva di Merignac* – magyarázta Elvira néni most már közlékenyebben, ahogy a képernyőn feltűnt az időjárás-jelentés bemondója.

– De hiszen azt a télen adták már egyszer! – kiáltott fel Barbara, aki Valentinától ezerszer hallotta a sorozat címét.

– Biztosan másik csatornán ment... Tudod jól, hogy itt Dorgóban csak a Tele Tibi jön – magyarázta Elvira néni.

– Egész pontosan „Violante – Nyári különkiadás” címen fut – fűzte hozzá Carlina. – Négy részt adnak egyszerre, így őszre, amikor az új széria kezdődik, vége lesz.

– Davide reggelizett már? – kérdezte Barbara, mert nyomát sem látta unokatestvérének.

– Ő nem olyan hétalvó ám, mint te! Még pirkadat előtt elment apáddal meg nagyapáddal horgászni.

– Csitt, folytatják – rendelkezett ellenkezést nem tűrő hangon Elvira néni.

Barbara akkor indult el otthonról, amikor a kis árva di Merignac éppen leszállt a lóról, és könnyezve megölelt egy idősebb parasztasszonyt, aki még nála is rongyosabb ruhát viselt.

Hihetetlen, hogy az embereket mennyire elbűvölik ezek a bolondságok, gondolta. Carlina még csak hagyján, elég ostoba nő, talán írni-olvasni sem tud, és soha ki nem tette a lábát Dorgóból. De Elvira néni tanítónő volt, Alariában élt, utazott, újságot olvasott. És az életben soha nem engedett a romantikának...

„*Az árva di Merignac!*” – szajkózta magában Barbara megvetéssel, és Gina élelmiszerboltja felé vette az

irányt. „Legalább valami jó kis Hitchcock vagy Truffaut filmet nézne, hiszen annyiszor adják már a tévében is őket...”

Még mielőtt a boltba lépett volna, meghallotta Violante immár ismerős hangját, amint hevesen így szól:

– *Ezt soha nem tudhatják meg!*

Itt is be volt kapcsolva a tévé, de Gina azért kiszorgálta a vevőket, ha nem is szentelt nekik túl nagy figyelmet. Míg Barbara várt, hogy sorra kerüljön, a képernyőn egy gesztenyebarna ruhába öltözött fiatalembert látott, aki a jegyzői irodában éppen egy öregemberrel vitatkozott, talán a felettesével. Aztán az öreg elment, az irodába pedig egy szép, húsz év körüli lány lépett, aki igen szigorúan volt felöltözve. A kosztümökből ítélve nagyjából a tizennyolcadik században játszódhatott.

Barbara sonkát, szalámit és gyümölcsöt vett, Ginával félbe vágatta a zsemléket, hogy könnyen szendvicset készíthessen belőlük.

Valentináéknál már készen találta barátnője édesanyját, Prada asszonyt és a két kisebb gyereket, mindegyikük vállán hátizsák, még Robertáén is, aki mindössze hároméves volt. Barátnője viszont még nem jött le.

– Sietnél végre?! – kiabált fel neki Stefano türelmetlenül.
– Elmegyünk ám nélküled!

– Mit csinál? – kérdezte Barbara. Prada asszony az égre emelte tekintetét.

– Már ezerszer mondtam neki, hogy ne indulás előtt nyomkodja ki a pattanásait.

De amikor Valentina végre megjelent, arcbőre feszes és sima volt, nem virított rajta egyetlen piros folt sem.

– Na, megyünk? – tört ki belőle a jókedv, és már indult is kifelé az ajtón.

Az úton karonfogta Barbarát, és egy kicsit hátramaradt vele.

– Tévét néztem – suttogta –, újra adják *Az árva di Merignac*-ot.

– Jaj, ne! Még te is? – nyögte Barbara. – De hát nem látad a télen?

– Csak egy-két részt. Fél kettőkor ment, és apa olyankor a híradót nézi valamelyik másik csatornán. Itt viszont senki nem néz tévét, főleg nem reggel, így békésen élvezhetem.

Barbarának egyszerűen nem sikerült megértenie. Carlina hagyján, Gina hagyján. És hát Elvira néni is még csak hagyján, már öreg, és egész télen unatkozik itt Dorgóban.

Valentina azonban rátermett, okos lány volt. Az iskolában nem volt éppen a legjobbak között, de azért jól ment neki. Olvasott, érdekelték az emberiség alapvető kérdései, az éhínség. Ha majd nagy lesz, filozófiát vagy talán teológiát akar tanulni. Szerette a bonyolult filmeket, követte a politikai eseményeket, tagja volt a W.W.F.-nek. És hát a barátnője volt.

Barbara nem ajándékozta senkinek sem egykönnyen a barátságát. Legkevesbé nem az első kis tökfeknek, aki kétszer rámosolyog, mint ahogy az a korlátolt Ilaria, aki semmi másról nem tud beszélni, csak ruhákról, énekesekről és a szerelemről, aki a *Pinocchio* óta egyetlen könyvet

el nem olvasott, és csak azért, mert egykorúak, és az anyja barátnőjének a lánya, azt hiszi, hogy joga van az ő szeretére és társaságára... Barbara nem kívánt neki rosszat, de hogy barátnők legyenek, azt már nem!

– Neked előítéleteid vannak! – vádolta az anyja. – Csak mert nem adja az értelmiségit, mint ti... Mit tud ez a te drága Valentinád, amit Ilaria nem? És az a kis ázott csibe Vittoria?

– Ilaria egy kis liba – zárta rövidre a vitát Barbara. Anyjával bizonyos dolgokról egyszerűen nem lehetett beszélni. Mégsem mondhatta neki, hogy például Valentina – akár csak ő és Vittoria – legalább havonta háromszor eltöpreng a négy sorsdöntő kérdésen: „Kik vagyunk? Honnan jövünk? Hová megyünk? Mi értelme van az életünknek?”

Valentina igen gazdag belső életet élt, vagyis hajlandó volt az eszét megerőltetni.

Hogyan lehetséges tehát, hogyan lehetséges, a csudába is, hogy egyetlen nagyon is drága életének oly drága idejét most ilyen bugyutaságokra vesztegeti, mint ez Az árva di Merignac?

– Szégyelld magad! – mondta neki, és karját kitepte az övéből. Valentina nem haragudott meg. Nevetett, és máris máson járt az esze.

– Láttad a hegedűs fiút?

– Nem, de hallottam játszani.

– Én tegnapelőtt találkoztam vele a postán. Még magasabb, mint tavaly. És egyre szebb.

– Hát igen. De ránk mindig is füttyült. És most is füttyülni fog. Vagyis felejtse el!

Valentina felsóhajtott. A sors tényleg undok tud lenni. Immár sok-sok éve – legalább kettő – neki és Barbarának is volt vagy egy tucat udvarlója Alariában és Dorgóban is. De ha egyszer a sok közül egy sem akadt, aki egyáltalán szóba jöhetne!

Mind korukbeli kis taknyos volt, tele pattanással, néhány még fogszabályzós, másoknak a hangja nyekergő, a hajuk korpás, a lapátkezük bütykös, az ádámcsutkájuk nagy, ami csak úgy ugrál le s föl, ha zavarban vannak.

Jól ismert tény, hogy tizenhárom éves korukban a lányok virágkorukat élik, teljes pompájukban ragyogó, érett, fiatal nők, míg egy fiú csak otromba és nevetséges zöldfülű, akit jobb távol tartani magunktól. Az egyetlen értékelhető pozitívum bennük az, hogy tudják, hol a helyük. Vagyis nincsenek láb alatt.

A hegedűs fiú ez utóbbinak sajnos igazán nagy művésze volt, pedig korából és vonzerejéből kifolyólag egy ideje már visszafoghatott volna belőle. Tizenhat-tizennyolc éves lehetett, magas, szőke, atlétatermetű volt, de nem úgy, mint egy konditermes gorilla. Az arca intelligens volt és érzékeny, egy kicsit szomorkás, keze olyan keskeny és hosszú, mint ahogy az egy hegedűművészhez illik. Wolfnak hívták, és mindig egymagában volt. Senkivel nem állt szóba. Talán azért, mert nem tud olvasni, gyanította Vittoria. Egyke volt, konzervatóriumban tanult.

Mindaz, amit róla tudtak, Carlinától származott, aki a németek házában is takarított. Frankfurtból jöttek.

Nyugodt emberek voltak, hosszú sétákat tettek, sokat olvastak, és korán lepihentek. A szülők természetesen felkeresték a falubelieket, de Wolf mindig egymagában volt. De talán majd idén...

– Felejtsd el! – ismételte Barbara kegyetlenül.

Megérkeztek Vittoriáékhoz, aki már az ajtóban várta őket. Bentről pokoli lárma szűrődött ki. Négy testvér és tíz unokatestvér, kettő és tizenöt év közötti fiúk. A nyáron mind összegyűltek a nagymama házában, amely már túl kicsinek bizonyult. Az unokák közül Vittoria volt az egyetlen lány, így olyan kivételezett helyzetbe került, hogy saját hálószobát kapott. Icipicit ugyan, a meredek falépcső tetején, amely a padlásra vezetett, de amely csak az övé volt, és imádnivaló kis ablakából gyönyörű kilátás nyílt az egész falura, a völgyre, le egészen a folyóig, a fenyőktől feketéllő hegyekre, a mezők zöld foltjaira, a tehenekekre és a szélben egymást kergető felhőkre.

Vittoriának más kiváltsága nem volt. Sőt... Még ezért a kétnapos kirándulásért is meg kellett küzdenie nem csupán a szüleivel, de a nagymamájával, sőt a nagybácsijaival és nagynénjeivel is, mert mindenki úgy érezte, joga van hozzá, hogy a dolgaiba beleüsse az orrát.

– De hát egyáltalán nem veszélyes! Nem egyedül megyünk. Valentina anyukája is jön! – könyörgött.

– Nem értem, hogy akkor miért ne mehetne Manfredi, Ottone és Jacopo is – mondta a nagymama, aki próbált túladni a három lelegelevenebb unokáján, hogy legalább két nap nyugalma legyen.

– Prada asszony csak engem hívott – mondta Vittoria, aki szégyellte volna bevallani, hogy ez az első alkalom a nyáron, hogy Barbarával és Valentinával lehet, és hogy ők most hármásban szeretnének maradni.

– De ott lesz Stefano és Roberta is. Legalább Folcót vihetnéd. Hogy tetszene szegénykémnek! – makacskodott az anyja. Folco Vittoria örökké nyafogó öccse volt, folyton elesett, felhorzsolta a térdét, kövekkel vágta össze a kezét, megcsípték a méhek, panaszkodott, hogy fáradt, hogy kavics ment a cipőjébe, vízhólyag nőtt a sarkán, és hogy vegyék fel végre.

– Csak engem hívtak meg – makacskodott Vittoria, és végül győzött.

– Menjünk innen gyorsan, mielőtt még meggondolják magukat! – mondta, ahogy eléjük futott.

ÖTÖDIK FEJEZET

A faluból kifelé menet összetalálkoztak Barbara apjával, nagypapjával és Davidéval, akik már hazafelé tartottak a folyótól, csurgott róluk a verejték, de halászvödreik tele voltak pisztráanggal.

– A hegyen már nagyon tűz a nap. Tegyétek fel a sapkátokat! – tanácsolta a nagypapa.

– Barbara, írtál anyádnak? Feladtad már? – kérdezte az apja. Mióta Barbara egyedül nyaralt Dorgóban, úgy szólt az egyezségük, hogy amint megérkezik, ír az anyjának, utána pedig négynaponta jelentkezik újabb beszámolóval.

Most viszont teljesen elfeledkezett róla. Apját nem kérhette meg, hogy hívja fel, és mondja meg neki, hogy megérkezett, és jól van. Anyja és apja csak ügyvéden keresztül beszéltek egymással. Nagypapja olvasott a gondolataiban.

– Majd én felhívom, nyugodj meg! De holnap, amint a legelőről hazaérsz, dupla levelet írsz neki. Megígéred?

A két csoport elvált egymástól. Barbara lehangoltan ballagott tovább. A hegyekben töltött első nap kristálytisztaság öröme elpárolgott. Barátnői némán fürkészték, sajnálták, de

tudták, hogy semmit sem tehetnek. Csak várhatják, hogy elmúljon.

A kis nyolcéves Stefano hirtelen megállt, hogy cipőfűzőjét megkösse.

– Mondtam már, hogy a tanító néni év végén elvitt bennünket a Szafari állatkertbe, ahol a vadállatok sémita állapotban vannak?

A többiek majd megfulladtak a nagy nevetéstől.

– Na de, Stefano! Gondolkodj, mielőtt beszélsz! – dorgálta Prada asszony bosszúsan. De Valentina legszívesebben megölelte volna öccsét. Nem tudta eldönteni, tényleg így összezavarodott-e, vagy csak bohóckodott, hogy a társaságot felháborítsa. Vittoria megjegyezte:

– Szerintem kecskéket láttatok ti abban a Szafari állatkertben. Emlékeztek Umberto Sabának arra a versére, *A kecskére, amit tanultunk? „Egy sémita képű kecske bús, rekedt / hangja” – „elpanaszolt minden más bánatot, / minden más életet.”** – fejezte be Barbara, majd vidáman rázendített, szokása szerint sorról sorra rögtönözve:

*A vadállatok
bölcsek, igen aggok.
Leginkább a kecske
komótosan menne,
szép lassan lépdelve,
oldalán gidája,
ím, Jeruzsálemben
siratófal várja.*

---

* Képes Géza fordítása. (A ford.)

Már a hátuk mögött hagyták a falut, amikor az ösvény egyik kanyarulatában feltűnt a Luna Kastély parkját övező hosszú fal.

A „Palotát” minden útikönyv Dorgo legfontosabb és legjellemzőbb épületeként jelölte meg, holott vagy egy kilométerre feküdt a falutól. Háromemeletes, tizennyolcadik századi villa volt, parkját évszázados fák nőttek be. A park igazán ritkaságszámba ment, mert Dorgóban – mivel meredek hegy oldalába épült – nem voltak sík telkek, egyáltalán nem is voltak telkek sem, a házak különböző magasságban, egymás hegyén-hátán épültek. Csak nagyon kevéshez tartozott kert, az is zsebkendőnyi, a többieknek pedig be kellett érniük egy kis sziklás földsávval, ahol hortenzia és salátafélék nőttek.

A „Palota” elnevezés a kapu fölött falba mélyesztett kerámia napóra díszítéséből eredt. A kapu előtt tisztás terült el, ennek közepén nagy, ovális, harmonikus ívű medence állt, közepén kőszobor: egy kisfiú, aki karjában hatalmas halat tart, amely vízsugarat köp a magasba. A kutat mintegy húsz terrakotta, ember nagyságú faun övezte, mindegyikük kezében nagy, öblös váza. A fák között több kőszobor bújt meg, arcukon már nyomot hagyott az idő múlása, éjszaka kísértetnek néztek volna őket az ember. Legalábbis így mesélte két falubeli férfi, akik egyszer napszállta után átmásztak a falon, hogy egy tyúkot elkapjanak, amely valahogy betevdt a parkba.

A falu többi háza nemzedékeken át egy-egy család tulajdonában állt, de a Luna Palota számtalanszor cserélt már gazdát.

– Hogy valaki itt éljen, legalábbis hercegnek kell lenni, de manapság már a hercegek sem engedhetnek meg maguknak ekkora fényűzést – kesergett Vittoria nagynyja, aki nem hercegnőnek, csupán örgrófnőnek született, ám ennek ellenére bele kellett törődnie, hogy ugyanúgy éljen, mint Alaria többi polgára.

A palota jelenlegi tulajdonosa Latin-Amerikában élt, és az elmúlt tíz év alatt mindössze kétszer látogatott Dorgóba. A kastélyról egy alariai intéző gondoskodott: kifizette az őröt, és a tulajdonos kérésére időnként munkásokat bízott meg, hogy a legalapvetőbb karbantartási munkákat elvégezzék. A villa egyébként lakatlanul állt, Vittoria, Barbara és Valentina csak ekként emlékezett rá.

Az őröt követve – aki időnként körbevezetett egy-két turistát – néhányszor látták már belülről, a vaskos vendégkönyvet is aláírták, amelyet a bejárat mellé helyeztek. Elbűvölték őket a régi bútorok, a hatalmas tálalószekrények, az intarziás faburkolatú könyvtár, a baldachinos ágyak... Így ahányszor csak a mohás és kúszónövényekkel benőtt, hosszú fal mellett elhaladtak, nem tudták megállni, hogy ne álmodozzanak mindenféle különös rejtélyről.

Az az igazság, hogy három évvel ezelőtt Valentináék padlásán egy egész polcnyi könyvet találtak Prada asszony kislánykorából. Volt ott egy rövidke regényekből álló sorozat, a „Gyermekeim könyvtára”, amelyet Barbara, Valentina és Vittoria nagy szenvedéllyel kezdett el falni, habár nem tűnt túl modernnek. Vállalkozó szellemű fiúk és lányok kalandos történeteit mesélték el, akik idegen országokban utazgattak

egymagukban, vagy éppen elrabolták őket, kincset találtak, cirkuszban dolgoztak, nemzetközi tolvajokat füleltek le.

A három barátnő egész délutánokat töltött a padláson hasalva, és teljesen belefeledkezett ezekbe a könyvekbe, mint például *A vasember titka*, *A bíboros szeme* és hasonlók. Időként szünetet tartottak, és elmesélték egymásnak, ki mit olvasott, és meddig jutott a történetben.

A legtöbb regény középpontjában egy titokzatos ház, egy lakatlan villa, egy lilaakáccal benőtt fal állt, amely mögött különféle titkok lappangtak. Nem is csoda, ha Barbarát elragadta a képzelete, és a Luna Palotát is hasonlóan regényes tulajdonságokkal ruházta fel. De a másik két lány sem kérte magát sokáig, hogy a meséit tovább színezza.

Mit meg nem adtak volna érte, ha az egyik kő alatt egyszer csak egy rozsdás kulcsra bukkannak! És akkor a szél egy kissé fellibbentené a falat borító borostyánleplet, és feltáruna előttük egy kis, titkos ajtó. Aztán ha már bent vannak, belebotlanának egy kincessel teli páncélszekrénybe, egy titkos átjáróba, az ebédlő falához kötözött fogoly holttestébe, egy hölgy kísértetébe: a selyemruhája susogásáról ismernének rá...

– Micsoda megszállottak! – gúnyolódott a többi gyerek, különösen Vittoria testvérei és unokatestvérei. Ők csak azért szerettek volna a falon átmászni, hogy diót lopjanak.

Barbara nagyapját viszont szórakoztatta ez a sok fantáziálás.

– Nagy írónő lesz belőled – mondogatta.

– Jaj, nagyapa! Akkor a kalandokat mások élveznék! Én nem mesélni akarom őket, hanem megélni.

Hogy író nő legyen, az aztán a legutolsó dolog volt, ami a fejében megfordult. Felfedező akart lenni, régész, nyomozó, akármi, amit egyes szám első személyben élhet meg. Méghogy otthon ülni, és mások érzelmeire hatni!

Barbara ez alkalommal is cinkos és szeretetteljes tekintettel ölelte át a park falát, mintha közös titkuk lenne. Állandóság, béke és biztonság érzésével töltötte el, hogy mindig változatlanul találja borostyánfüzérével, a kövek közötti résekben a zuzmócsomókkal, a bársonyos mohával és a vaskapu szép, faragott kőkeretével együtt.

– Nézzétek! – kiáltott fel izgatottan Stefano, aki szokás szerint előreszaladt. – Nézzétek, a kapu nyitva áll!

– Biztosan az őr felesége takarít – mondta a kevésbé romantikus hajlamú Prada asszony.

De két kertész dolgozott a parkban, összeszedték a száraz faleveleket, lenyesték a bokrok száraz ágait, virágot ültettek a kutat övező faunok öblös vázáiba. A medence üres volt és tiszta, éppen most engedtek bele friss vizet.

A villát körülölelő fákat már megmetszették, legmagasabb ágait – amelyek korábban sűrűn összenőttek, és nem eresztették át a fényt – levágták. Barbarát kissé kellemetlenül érintette a dolog. Neki a park éppen elhagyatottságában tetszett, az ösvények nedves félhomályát, a száraz levelek illatát és a poshadt víz szagát szerette.

Prada asszony odaköszönt a munkásoknak.

– Mi ez a nagy sürgés-forgás? – kérdezte.

– A palotát az idén kiadták – válaszolt az egyik ember.
– A napokban érkeznek meg a bérlők. Nem tudom, kicsodák. Idegenek.

Ugyan kik lehetnek ezek az idegenek? – a kirándulótársaságot az út hátralévő részében már csak ez a kérdés foglalkoztatta.

– Biztosan nagyon gazdagok – jegyezte meg Valentina.
– Ki tudja, mennyi lehet a bérleti díj.

– Vajon mit kezdenek ekkora helyvel? – mélázott Prada asszony. – A villában legalább huszonöt szoba van.

– Biztosan akkora család, mint a mienk – találgatta Vittoria. – Két nagyszülő, hat házas gyerek, fejenként átlagosan négy kisgyerekekkel – már rögtön vannak vagy negyvenen...

– Nem hinném, hogy egy sokgyerekes családnak adták volna ki, azzal a sok értékes bútorral... Meg aztán nem is túl kényelmes – elmélkedett Valentina anyja. – A fürdőszobákat a század elején alakították ki, mindössze két WC van, a konyhában szeneskályha áll, és egy darab háztartási gép sincs...

Barbara megint elkedvetlenedett. Éles szúrással vájt belé az irigység, őrző haragot érzett az ismeretlenek iránt, akik – csak azért, mert pénzük van – idejönnek, hogy jelenlétükkel megszenteltelentsék az „ő” Luna Palotáját.

HATODIK FEJEZET

Délután öt óra körül értek a legelőre. Vittoria és a két kisgyerek rögtön a sziklák felé irányult kecskelesre, Stefano és Roberta két csomag sötömböt is hozott nekik. A többiek ott maradtak, hogy a sátrakat felverjék. Prada asszony és a két kisgyerek alszik majd a világoskékben, a lányok pedig a narancssárgában, úgy két méterrel arrébb.

Valentina gondosan kiszámította a távolságot.

– Elég közel hozzátok, ha esetleg segítségért kiáltanátok, de elég távol ahhoz, hogy ne zavarjunk benneteket, ha sokáig fennmaradunk beszélgetni. – Valójában a távolság azért lett ekkora, hogy az anyja úgy érezhesse, vigyáz rájuk, ugyanakkor ne hallja a titkaikat, ha esetleg nem lennének olyan megfontoltak, hogy suttogjanak.

Miután a sátrakat felállították, Prada asszony fogta a plédjét meg a könyvét, és elindult, hogy egy még napsütötte lejtőn napozzon egyet. Barbara és Valentina leereszkedett a forráshoz, és friss vízzel töltötte meg kulacsát.

És micsoda meglepetésben volt részük, amikor visszaértek: Vittoria és a két gyerek nem mással, mint... magával a

hegedűs fiúval beszélgetett! Igen, Wolf volt az személyesen, ő maga is kiránduláshoz öltözött, haja izzadságtól volt nedves.

A fübe telepedtek, és úgy beszélgettek, mintha már ki tudja, mióta ismernék egymást. Wolf jól értett és beszélt is olaszul. Hogy kezdetben Dorgóban senkivel sem barátkozott – magyarázta éppen –, nem beképzeltségből fakadt, hanem a szülei elleni tiltakozásból, hogy bosszantsa őket, hogy ellenkezzen velük.

– Én nem akartam ide jönni nyaralni. A Garda-tóra akartam menni, mint a frankfurti barátaim, és főleg – tette hozzá egy pillanatnyi habozással – mint Silke, az a lány, akibe szerelmes voltam.

Valentina nagy szemet meresztett. Hogy tud holmi idegekkel ilyen fesztelenül beszélni saját szerelmi életéről?

– De hát nem unatkoztál mindig csak egymagadban? – kérdezte Vittoria.

– Egy kicsit. De ott van nekem a hegedűm. És semmi áron sem akartam, hogy ők győzzenek, apa és anya. Nagyon haragudtam rájuk. Tudtam, hogy Silke odalent, a Gardatónál előbb-utóbb ráun az egyedüllétre, és talál magának valaki mást.

– Ugyan már! – háborodott fel Barbara. Hogyan fáradhatna bele valaki, hogy egy ilyen vonzó, hűséges fiúra várjon, aki ráadásul remeteként él miatta?

– Pedig pontosan ez történt – sóhajtott fel Wolf. – Összejött valakivel, egy hamburgi fiúval. De hát szerencsére én is túltettem magam rajta. Azon kaptam magam, hogy nem is vagyok féltékeny. Egyáltalán nem érdekelt.

Barbara megkönnyebbülten felsóhajtott, homlokát összeráncolta, és várta a beszámoló folytatását, vajon ki foglalta el Silke helyét a szép hegedűs szívében, aki ilyen szívesen beszél saját magáról. De Wolf ekkor felállt, megragadta a hátizsákját, homlokáról letörülte a verejtéket, és szép fehér fogát kivillantva elmosolyodott.

– Akkor szervusztok! Mennem kell. Különben nem érek vissza a faluba sötétedés előtt. Még látjuk egymást.

– Szia – viszonzta a köszönést Vittoria fesztelenül. A másik két lány nem tudta, mit mondjon. Köszönésképpen bizonytalanul elmosolyodtak. De amikor Wolf már kellőképp meszse járt, kérdések zuhatagával ostromolták barátnőjüket.

– Mit csinált itt fent?

– Hogyhogy beszédbe elegyedtetek?

– Miért nem mondtad neki, hogy maradjon vacsorára?

– Miért nem mutattál be bennünket?

Wolf magányos sétát tett. Késő délelőtt indult el Dorgóból, és egy meredekebb ösvényen jóval előbb ért fel, mint ők a csomagokkal és a gyerekekkel. Most már vissza kellett fordulnia.

– Ezt mi is láttuk – jegyezte meg Valentina nyersen.

A találkozást Roberta segítette elő: leesett egy kisebb szikláról, mert túl közel ment az egyik kecskéhez, amely ezért a szarvával taszított rajta egyet. Nem lett semmi baja, de úgy ordított, mint a fába szorult fűreg. Wolf nevetve sietett segítségére, és így megtört a jég.

– Azt hittük, idősebb. De tizenhat sincs még – mesélte Vittoria. – Nem kellene ekkora sétákat tennie egyedül...

– Milyen egy alak vagy te! Mint egy kotlóstyúk! Látszik, hogy otthon kislányként kezelnek – pöfögött Valentina. – Szerintem éppen hogy nagyon is romantikus.

Barbara nem szólt egy szót sem, saját gondolataiba merült. Vittoria nem mutatta be őket. Ki tudja, a hegedős fiú egyáltalán ismeri-e őket névről? „Barbara Lulli, örvendek.” „Ah, ja. Igazán nagyon örvendek. Lulli... Lulli... Nem így hívják az egyik olasz zenészt? Esetleg az egyik felmenőd? Nem? Kár. De nagyon dallamos vezetőknév.” És neki mi is a vezetőknév? Carlina mindig néven nevezte őket, a németjeit... Holtpultzenék, ez az! Milyen név ez már! Olyan, mint valami tüsszentés!

– Gyerünk, lányok, keressetek némi tűzifát! Ideje a vacsorához fogni.

A sötétség gyorsan terpeszkedett szét a völgyben. Dorgó fényei nagyon távolinak tündek. Nyárson sült kolbászt ettek hamuban sült krumplival. Elénekeltek két-három dalt, hogy a gyerekek is elégedettek legyenek. De már alig várták, hogy végre sátrukba húzódhassanak, és tovább beszélgethessenek Wolfról.

– Na, és ki szajkózta éppen ma reggel, hogy „felejtsd el”? – kiáltott fel Valentina, amint egy pillanat alatt behúzták a sátrat, és kikapcsolták a zseblámpát.

– Szép kis kalamajka! – sóhajtott fel Vittoria csalódottan.

– Miért lenne kalamajka? – kérdezte Barbara meglepetten.

– Mert mi hárman vagyunk, ő meg csak egyedül. A végén még veszekedni fogunk, meglátjátok.

– Soha. Kinek kell egy hegedűs! Próbáljunk már meg ésszerűen gondolkodni – javasolta Valentina. – Először is, te nem vagy versenyben. Túl fiatal vagy.

– Karácsonykor én is betöltöm a tizenhármat. És különben is, én beszéltem vele először... – tiltakozott Vittoria.

– Igen, de a húgomnak köszönhetően – vitatkozott tovább Valentina.

– Nem, Vittoriának igaza van – szólalt meg Barbara. – Nem kor, hanem lelki rokonság kérdése...

– És te zongorázol – ismerte el Vittoria, nagylelkűségét viszonzva.

– És a szépséggel mi lesz? Jól látott bennünket, nem? Ki tudja, melyikünk az esete? Ki tudja, milyen volt ez a Silke? – csipkelődött tovább Valentina.

Mindhárman elhallgattak, és próbálták elfogultság nélkül maguk elé képzelni saját arcukat, testüket, úgy, ahogy egy kívülálló láthatja. Egyikük sem tetszett magának igazán: sokkal több kellemetlen hibát fedeztek fel magukon, mint erényt. Meg aztán mindhárman meg voltak róla győződve, hogy hármójuk közül valamelyik másik lány a legszebb. Vittoria például úgy találta, hogy kétségkívül Valentina a legszebb szeplőivel, keletiesen keskeny szemével és hosszú lábával. És ő tűnt a legnagyobbknak is. Nem hiába, már két éve menstruált.

Barbara – amilyen romantikus alkat volt – Vittoriát találta gyönyörűnek, olyan kis icipici volt, sötét szemű,

borostyánkőszín-bőrű, egyenes, fekete hajú, gyerekesen duzzadt ajkú: félig kislány, félig kismanó.

Ami Valentinát illeti, ő annyira szerette Barbarát, olyan találekornak, mély érzésűnek, értelmesnek, érzékenynek, nagylelkűnek találta, hogy rajongását a külsejére is rávetítette. Nem tudta volna megmondani, mi az, ami olyan rendkívüli rajta, de meg mert volna rá esküdni, fejét tette volna rá, hogy Barbara gyönyörű szép.

Most mindez csupán bosszúságot okozott. Szép dolog a barátság meg az emberszeretet. De félnivaló, hogy ha minden csak a szépség kérdése, Wolf valamelyik másik lányt fogja választani.

– Nem bolond, hogy megelégedjen a látszattal – reménykedett Valentina.

– Hármunk közül vajon melyikünk? Párisz ítélete...
– nevetgélt Vittoria.

– Jaj, idehallgass! Nehogy azt hidd, hogy téged jobban kedvel nálunk, csak mert egyedül voltál vele, mielőtt megérkeztünk. Nem volt szép tőled. Megesküdünk, hogy mindig mindent együtt fogunk csinálni...

– De hiszen ott voltak a gyerekek! Na most már elég, mondtam, hogy veszekedni fogunk – siránkozott Vittoria.
– Engem aztán a legkevésbé sem érdekel ez a bugyuta germán... Vigyétek csak...

– Figyeljetek – javasolta Barbara –, kössünk egyezséget! Senki nem kezdeményez közülünk. Hagyjuk, hogy ő válasszon, és esküdjünk meg, hogy tiszteletben tartjuk

a döntését. Mint Helena kérői, akik megígérték, hogy megvédik Menelaoszt... Ahelyett, hogy a két visszautasított megsértődne – mert két visszautasított lesz –, a tőle telhető legjobban támogatja ezt a szerelmet.

– De honnan veszed, hogy egyáltalán közülünk fog választani? Más lányok is vannak Dorgóban. Lehet, hogy az idősebbek tetszenek neki.

– Nem, nem, mi vagyunk az elsők, akikkel szóba állt, miután némasági fogadalmát megszegte, amelyet Silke iránti szerelméből tett – mondta Vittoria. De nem azt gondolta, hogy „mi”, hanem azt, hogy „én”.

– Te jó ég, micsoda felkavaró találkozás! – sóhajtott fel Valentina, és ásított egyet. – Olyan, mint *Az árva di Merignac* egyik jelenete...

– Nem sok okod van szellemeskedni!

– De komolyan mondom. Van egy rész, amelyben Ginevrának, a házitanítónőnek három férfi közül kell választania, és egyik vonzóbb, mint a másik. A vicomte, a cigány, a tengerész. Ti kit választanátok?

– És mégis honnan tudnánk? Soha nem láttuk ezt a hülyeséget.

– Akkor elmesélem nektek! – ajánlotta vidáman Valentina, és felült.

Barbara párnája alá dugta a fejét:

– Nem akarom hallani!

De Vittoriát érdekelte.

– Bárhová megyek itt Dorgóban, senki nem beszél másról, mint Violantéről... Már-már azt hinném, falubeli, és mintha mindenki azon aggódna, mi minden fog még vele történni. Láttam belőle itt-ott egy-két jelenetet, de semmit nem fogtam fel belőle.

– Akkor jól figyelj, mert kicsit bonyolult történet – fogott bele Valentina.